

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318205490
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318205490.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobkýň 1/ Z. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX O., 2/ Y. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX O., obe právne zastúpené advokátom JUDr. Ing. Adrián Cupák, so sídlom Dr. Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník, proti žalovanému C. X. G., G., so sídlom C. XX, XXX XX H., V.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 5Csp/161/2018-83 zo dňa 11. apríla 2019, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalovaný je povinný vydať žalobkyniam v 1. a 2. rade bezdôvodné obohatenie vo výške 473 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 473 eur od 13.12.2018 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

Súd určuje, že zmluvné podmienky v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, uvedené v článku 12 sankcie v bodoch: "12.1. V prípade omeškania Dlžníka s úhradou splátky úveru o viac ako 15 dní po termíne splatnosti je Veriteľ oprávnený požadovať úhradu zmluvnej pokuty vo výške 5% z nominálnej výšky úveru. 12.4. V prípade omeškania Dlžníka so splnením záväzkov Dlžníka podľa článku 12.3. písm. b) tejto Zmluvy o viac ako 15 dní po termíne splatnosti je Dlžník povinný uhradiť Veriteľovi nad rámec zmluvnej pokuty podľa čl. 12 ods. 12.1. tejto Zmluvy zmluvnú pokutu vo výške 50% z nominálnej výšky úveru" sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

Žalovaný je povinný uhradiť žalobkyniam v 1. a 2. rade trovy konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 6 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, 7, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3, § 4 ods. 8, § 5 ods. 1, § 7 ods. 1, 2, § 8 ods. 3, 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 3, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 53 ods. 6, § 53a ods. 1, 2, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964

Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 137, § 298 ods. 1, 2, § 255, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyne dňa 07.11.2013 na vopred pripravenom tlačive s označením finančného agenta žalovaného, požiadali o poskytnutie úveru, ktorý bol označený C. úver, bonita. Žalobkyne boli označené v tejto žiadosti ako žiadatelia menom, priezviskom, rodným číslom a bydliskom. V ďalšej časti bola žalobkyňa 1/ označená identifikačným údajom ako podnikateľ, t.j. V. a predmetom podnikania. Úver bol požadovaný vo výške 2.200,- Eur, pričom nominálna hodnota úveru bola 4.992,- Eur. Účelom čerpania úveru bola kúpa auta. Dňa 12.11.2013 bola medzi žalobkyňou 1/ ako dlžníčkou a žalobkyňou 2/ ako spoludlžníčkou a žalovaným ako veriteľom uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX. Žalobkyňa 1/ bola v zmluve označená identifikačnými údajmi ako podnikateľský subjekt a žalobkyňa 2/ identifikačnými údajmi ako fyzická osoba občan. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov na účely výkonu podnikateľskej činnosti žalobkyne 1/ v dohodnutej výške 4.992,- Eur. Žalobkyne predložili súdu výpis z účtu, na ktorý boli žalovaným poukázané finančné prostriedky z úverovej zmluvy, z ktorého vyplýva, že majiteľom tohto účtu je žalobkyňa 2/ označená menom, priezviskom a bydliskom. Ďalej žalobkyňa 1/ predložila súdu Výkaz o majetku a záväzkoch k XX.XX.XXXX vystavený za obdobie od XX/XXXX do XX/XXXX, z obsahu ktorého vyplýva, že žalobkyňa 1/ ako podnikateľský subjekt nevlastní nehmotný, hmotný a ani finančný majetok, vykázala iba pohľadávky vo výške 2.233,- Eur, peniaze a ceniny 37,- Eur. Nevykázala žiadne záväzky a ani úvery, teda ani úver, ktorý sa prejednáva v tomto konaní. Z výpisu z registra poskytovania úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov vyplýva, že žalobkyňa 1/ bola v registri zapísaná ako viazaný finančný agent pre spoločnosť C.. v období od 31.08.2012 do 30.03.2016. Z uznesenia súdu prvej inštancie č.k. 15Er/299/2016-50 zo dňa 18.08.2017 vyplýva, že súd nevyhovel námietkam povinných (žalobkyň) proti exekúcii vedenej na základe exekučného titulu - zmenkového platobného rozkazu. Voči tomuto uzneseniu podalo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa R. sťažnosť, o ktorej nebolo zatiaľ rozhodnuté. Z listu žalovaného vyplýva, že žalobkyne uhradili sumu 2.673,- Eur. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa R. zo dňa 25.10.2018 vyplýva, že dňa 16.11.2016 informovali žalobkyne, že je možné podať návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že ide o zmluvu bezúročnú a bez poplatkov a tiež o zmluvu, ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Tiež boli informované, že na strane veriteľa došlo k bezdôvodnému obohateniu o sumu 473,- Eur a že majú domáhať sa súdnou cestou vydania tejto sumy.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že dlžníkom nebola poskytnutá suma 4.992,- Eur, ale len suma 2.200,- Eur a tiež, že žalobkyne žalovanému už uhradili sumu 2.673,- Eur. Uvedené skutočnosti žalovaný nenamietal, preto ich súd považoval za nesporné. Ďalej poukázal na nekalú obchodnú praktiku zo strany žalovaného, keď tento v bode 1.1 Zmluvy uvádza, že dlžníkovi poskytuje peňažné prostriedky vo výške 4.992,- Eur, čo bez ďalšieho vzbudzuje dojem, že dlžník dostane k dispozícii celú túto sumu. Skutočnosť je však taká, že suma 4.992,- Eur v sebe obsahuje poskytnutý úver vo výške 2.200,- Eur a zvyšok, t.j. 2.792,- Eur je zmluvná odmena. Takýto postup je uvedený v bode 9.1 Započítanie. Tento postup žalovaného pri uzatváraní zmlúv u spotrebiteľa dôvodne môže vzbudiť omyl o skutočnej výške úveru, čo považuje súd za nekalú obchodnú praktiku.

5. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Za preukázané mal tiež to, že žalobkyne čerpali finančné prostriedky pre osobnú spotrebu, čo vyplývalo aj z výsluchu žalobkyne 2/ na pojednávaní, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že žalobkyňa 1/ vo svojom účtovníctve nevykázala čerpanie úveru na podnikateľský účel. Rovnako čerpaniu úveru pre osobné účely nasvedčuje to, že finančné prostriedky boli prevedené na účet, ktorého majiteľkou je žalobkyňa 2/, ktorá síce v období čerpania úveru tiež vykonávala činnosť obchodného zástupcu, rovnako ako žalobkyňa 1/, avšak v zmluve bola označená ako fyzická osoba občan. Súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.01.2018, sp. zn. 20Co/281/2016 v obdobnej veci, z ktorého je zrejmé, že žalovaný opakovane používa nekalú obchodnú praktiku, keď prejaví záujem o čerpanie úveru fyzická osoba s povolením na podnikanie. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že žalobkyne mali a mohli svoje tvrdenia uplatňovať v konaní o námietkach bezdôvodného obohatenia

pred Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 3Zm/415/2014, a že v súvislosti s týmto konaním vo veci existuje prekážka právoplatne rozsúdenej veci.

6. Súd prvej inštancie zastával názor, že zmluva je teda spotrebiteľskou zmluvou, a preto je nutné na ňu aplikovať aj príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku, a to bez ohľadu na určenie typov zmlúv, ktoré majú povahu spotrebiteľských zmlúv podľa ust. § 52 Občianskeho zákonníka, a zároveň ide o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd sa ďalej zaoberal tým, či zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti ustanovené zákonom č. 129/2010 Z. z., pričom zistil, že zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, uvedenie RPMN a všetkých predpokladov, výšku úrokovej sadzby, údaj o priemernej hodnote RPMN. Keďže zmluva neobsahovala uvedené náležitosti, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň uviedol, že ani odplata za poskytnutie úveru nebola platne dohodnutá, bola v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že žalobkyne čerpali sumu 2.200,- Eur a uhradili mu sumu 2.673,- Eur, teda na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 473,- Eur, keďže túto sumu prijal od žalobkyne ako plnenie bez právneho dôvodu, resp. plnenie z neplatného právneho úkonu, preto súd žalobe vyhovel v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a tiež priznal žalobkyniam aj zákonný úrok z omeškania. Súd vyhovel žalobe aj v časti určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré upravujú úhradu zmluvnej pokuty zo strany žalobkýň, a to preto, že aj v tejto časti súd považuje citované zmluvné podmienky za neprijateľné. Poukázal na to, že žalobkyne majú naliehavý právny záujem na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky.

7. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyne boli v konaní úspešné v celom rozsahu, preto im vo vzťahu k žalovanému patrí aj náhrada trov konania v celom rozsahu.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s existenciou právoplatného súdneho rozhodnutia ukladajúceho žalobkyniam plniť v prospech žalovaného a súčasne ani s tým, že ten istý súd posúdil v rámci exekúcie obranu povinných (tu žalobkýň) o povahe kauzálneho vzťahu ako nedôvodnú. Poukázal na to, že nikdy nenamietal, že ide o prekážku rozhodutej veci. Ďalej namietal, že závery súdu sú založené na selektívnom hodnotení dôkazov a povahu zmluvy vyhodnocoval len na základe tvrdení žalobkýň. Pokiaľ ide o nezaradenie prijatia úveru do účtovníctva uviedol, že prijatie úveru sa nepovažuje za príjem a skutočnosť, že po uzavretí zmluvy nedôjde k zaradeniu úveru do príjmov či splátok do výdavkov nemôže mať vplyv na povahu zmluvného vzťahu, preto rozhodujúcimi sú skutočnosti, ktoré predchádzajú uzavretiu zmluvy. Ďalej namietal, že súd ani nezohľadnil postavenie a činnosť žalobkyne ako finančného agenta, ako osoby znalej problematiky spotrebiteľských úverov. Tvrdil, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd k nesprávnemu záveru o tom, že medzi sporovými stranami došlo k vzniku spotrebiteľskej zmluvy. Za nesporné považoval aj to, že žalobkyne mu neuhradili sumu 473,- Eur, ktorá by prevyšovala im právoplatne uloženú povinnosť. Ďalej uviedol, že výroky II. a III. napadol z dôvodu, že prípustnosť takéhoto výroku je možná len v prípade spotrebiteľskej zmluvy, čo nie je predmetný prípad. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu a žalobu zamietol, alebo aby vrátil celú vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania.

9. Žalobkyne sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. Odvolateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré videl v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd uvádza, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 C.s.p.. Preto z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Povinnosťou súdu je vždy taktiež dostatočným a rozumným spôsobom vyrovnáť sa s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na jeho rozhodnutie. Neznamená to však, že súd musí rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom tej ktorej strany, postačuje, že sa s jej podstatnými argumentmi vo svojom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovná, čo v predmetnom spore zo strany súdu prvej inštancie naplnené bolo.

14. Odvolateľ namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

15. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

16. Podstatným odvolacím dôvodom žalovaného bola to, že nesúhlasil s posúdením predmetného vzťahu medzi ním a žalobkyňami ako vzťahom spotrebiteľským. Odvolací súd sa preto v prvom rade zaoberal uvedenou námietkou žalovaného a preskúmal, či súd prvej inštancie správne zistil všetky okolnosti potrebné pre posúdenie charakteru, resp. povahy vzťahu medzi sporovými stranami, pričom dospel k totožnému záveru, k akému dospel aj súd prvej inštancie, t.j., že v predmetnom spore na strane žalobcov vystupujú spotrebiteľky, teda ide o spotrebiteľský vzťah.

17. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že v prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy má dodávateľ (veriteľ). Existujúce pochybnosti je potom potrebné odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, teda spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže byť len vyznačenie účelu poskytnutia prostriedkov žalovaným ako „povolanie“, pričom absentuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis s (údajným) povolaním dlžníka, resp. dlžníkov vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. S poukazom na interpretačné ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, t. j., že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, je na žalovanom ako veriteľovi. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že všeobecne známou skutočnosťou sú nekalé praktiky

žalovaného aplikované pri vyplňovaní základných údajov dlžníkov, vrátane účelu poskytnutia finančných prostriedkov. Obdobne ako súdu prvej inštancie, aj odvolaciemu súdu z obsahu spisu vyplynulo, že žalobkyňa 1/ bola síce v čase uzatvárania zmluvy podnikateľkou, avšak sama spolu so žalobkyňou 2/ uviedla, že účelom požadovaného úveru je kúpa auta. Z uvedeného tak vyplýva, že žalobkyne potrebovali finančné prostriedky na spotrebu (kúpa auta), teda reálne nemali záujem úver využiť a v súvislosti s povolaním žalobkyne 1/, či v súvislosti s podnikaním i žalovanej 2/. Súd prvej inštancie tak správne aplikoval na predmetný prípad ustanovenia na ochranu spotrebiteľa.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené sa súd prvej inštancie taktiež správne zaoberal skúmaním, či takto uzatvorená zmluva medzi sporovými stranami spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti. Žalovaný sa v podanom odvolaní k zistenej absencii jednotlivých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy nevyjadril a závery súdu prvej inštancie v tomto smere nijako nenamietal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd len pre zdôraznenie správnosti tohto záveru uvádza, že zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 odsek 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných, musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzatvorenia zmluvy medzi stranami sporu bolo okrem iného aj uvedenie termínu konečnej splatnosti.

19. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľskej zmluve tento údaj chýba. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je tento údaj obligatórnou náležitosťou zmluvy. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený a nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou uvedenou v ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, a preto pri písme f) citovaného zákona iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo neprichádza do úvahy. Keďže zmluva túto náležitosť neobsahuje, poskytnutý úver sa v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov.

20. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotná absencia uvedenia konečnej splatnosti spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť uzatvoreného úveru a preto nebolo potrebné sa ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

21. K námietke žalovaného týkajúcej sa existencie právoplatného súdneho rozhodnutia ukladajúceho žalobkyňiam plniť žalovanému odvolací súd poukazuje na to, že súdom prvej inštancie bolo dostatočne zdôvodnené, prečo nemožno vydanie bezdôvodného obohatenia stotožniť s plnením zo zmenky na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, pretože sa jedná o dve skutkovo odlišné veci, pričom rovnako poukázal a citoval aj na rozhodnutia krajských súdov, teda dostatočným spôsobom sa vysporiadal s touto námietkou žalovaného. Odvolací súd pre zdôraznenie správnosti len uvádza, že záväzok zo zmenky je potrebné odlišovať od záväzku, ktorý bol dôvodom pre vznik zmenky a v pôvodnom konaní tak ani súd nebol povinný svoj nárok preukazovať iným spôsobom, ako predložením zmenky a tiež nebol povinný skúmať ani dôvod vystavenia takejto zmenky. V prípade konania o vydanie bezdôvodného obohatenia sa však súd zaoberá i platnosťou takto uzatvorenej zmluvy, t.j. splnenia zákonných náležitostí pre platné uzatvorenie zmluvy.

22. Vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa toho, že nezaradenie prijatia úveru do účtovníctva nemôže mať vplyv na povahu zmluvného vzťahu odvolací súd uvádza, že s touto námietkou sa nie je možné stotožniť, pretože v prípade, ak by bol predmetný úver poskytnutý ne účel podnikania, žalobkyne, resp. žalobkyňou 1/ by tieto finančné prostriedky museli byť uvedené v účtovníctve, resp. ak účelom poskytnutých peňažných prostriedkov mala byť kúpa auta, toto by taktiež muselo byť evidované v účtovníctve, preto pri posudzovaní charakteru uzatvorenej zmluvy je potrebné prihliadať aj na túto skutočnosť. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že sú mu z jeho vlastnej rozhodovacej činnosti, ako aj z iných obdobných rozhodnutí známe praktiky žalovaného, ktorých cieľom je obchádzanie zákona, teda poskytnutie úveru spotrebiteľovi, pri ktorom však formálne deklaruje, že úver je poskytnutý na účel povolania/zamestnania. Zámerom takéhoto konania je tak dosiahnutie toho, aby takýmto spotrebiteľom nebola poskytnutá spotrebiteľská ochrana zo strany súdov.

23. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že žalobkyne boli povinné žalovanému vrátiť len istinu skutočne poskytnutého úveru (2.200,- Eur), pričom tieto mu uhradili sumu prevyšujúcu poskytnutú istinu (2.673,- Eur), preto súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na zaplatenie rozdielu uvedených súm ako bezdôvodného obohatenia a tiež správne zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zákonného úroku z omeškania z uvedenej sumy.

24. Vo vzťahu k napadnutému výroku II. rozsudku, odvolací súd opätovne dáva do pozornosti, že v podanom odvolaní žalovaný toto napadol len z dôvodu, že prípustnosť takéhoto výroku je možná len v prípade spotrebiteľskej zmluvy, čo podľa jeho názoru nebol uvedený prípad. So skutočnosťou, že v predmetnom prípade ide o spotrebiteľský vzťah sa odvolací súd vysporiadal vo vyššie uvedených bodoch odôvodnenia, preto aj výrok o určení neplatnosti zmluvných podmienok bol správny. K uvedenému možno len dodať, že uvedené zmluvné podmienky boli už rozhodnutiami súdov vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky a teda neplatné (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 26Co/52/2016 zo dňa 28.02.2017, rozsudok Okresného súdu Skalica, sp. zn. 5C/291/2013 zo dňa 13.03.2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/666/2015 zo dňa 15.06.2016 - tu odvolací súd poukazuje na to, že uvedený výrok bol síce zrušený, avšak len pre jeho nadbytočnosť). Aj vzhľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto výroku vecne správne.

25. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

26. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

27. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešnými boli žalobkyne, ktorým vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyne boli v odvolacom konaní pasívne, k odvolaniu sa nevyjadrili, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnili, a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).